

בית מדרש

גיליון שבועי
לתלמידי, בוגרי
וידידי ישיבת מיר

16
בשבי"ל הפרשה

מסע זיכון

מסע הזיכון של בני ישראל בצאתם ממצרים, לאורך שנות שהותם במדבר, היה מסע מחנך, מסע של ניסיונות שמאחוריהם רצונו של הבורא להכין כראוי את העם היוצא ממצרים וזה עתה הפך לעם, להיות ראוי ומוכן לקראת הכניסה לארץ ישראל.

שלב אחרי שלב, הניסיון של המן - המוכיח ומראה לכל יהודי כי הפרנסה והלחם הם מאיתו יתברך, כך גם ניסיון הבשה, ההמתנה למשה על הר סיני לרדתו מההר וניסיון חטא העגל, אשר מהותו בין היתר ההבנה כי משה רבינו המנהיג המוציא את ישראל ממצרים, אינו נמדד במימד של המתנת יום אחד נוסף.

ובהמשך המסע, שאר הניסיונות, כמו בתחילתו כאשר מצרים מאחוריהם והים לפניהם, שוב ושוב, לומד העם את דרך האמונה, הביטחון, ההבנה כי ד' הוא המוליך המביא והמוציא בהשגחה פרטית נעלית.

רק לאחר זיכון זה, ראויים בני ישראל לבוא בשערי ארץ ישראל, לארץ זבת חלב ודבש, לארץ אשר עיני ד' אלוהיך בה מראשית ועד אחרית שנה. ושם ימשיכו באמונתם, בביטחונם בד' השומרם מכל רע.

ומהות דרך זו, היא המביאה לנו את דרך החיים ואת תפיסתנו היהודית והרוחנית, בה נגדל ונחנך את בנינו, ועל פיה נטווה את אורח חיינו, את מעשינו ואת אמונותינו.

העורך

נציב בית המדרש בית ישעיה

ידיד הישיבה הקד'
המסור אליה בכל כוחו ובכל ליבו
הרב ד"ר יעקב וינרוט ורעייתו הי"ו לאוי"ט
לע"נ אימו מרת דרייעזל בת ר' אריה ע"ה
נלב"ע י באדר תשע"ג
ת.נ.צ.ב.ה.

"לא כשם שאתה סבור", וא"כ לשם מה נצרכו למשכן חכמים ונבונים המבינים דבר מתוך דבר, והרי אין הדבר כלל בהשגת אנוש?

אלא שמאכן למדנו גדלותו ומעלתו של האדם, אשר אפילו בדברים שלמעלה מהשגתו יכול האדם בשכלו לחדש ולהבין בהם דבר מתוך דבר.

ובתנחומא (ויקהל ב) מבואר כי הקב"ה מילא את בצלאל "בחכמה- בחכמה שהיתה בו כבר", וכן בתבונה- בתבונה שהיתה בו כבר, וכמ"כ "הב חכמתא לחכימין ומנדעא לידעי בינה". הרי שהוסיף לו הקב"ה חכמה ובינה על החכמה והבינה שהיו בו כבר.

וזה מהותו של האדם. אל לו לאדם להסתפק בחכמה- מה שלמד מאחרים בלבד, ואפי' שלמד מהם כל התורה כולה, מ"מ אם לא יפעיל עם זאת את כח תבונתו לחדש ולהוסיף מדעתו, הרי הוא כעושה מצוות אנשים מלומדה. ולפיכך "שומע ומוסיף" הוא אחד ממ"ח קנייני התורה, ובלא תבונה והוספת לקח, גם החכמה שישנה בו אינה קניינו, ואם חכמה לא קנה מה קנה.

בה מצד לצד, אולם ההכרעה המעשית הייתה בידיו של המשגיח הגה"צ ר' יחזקאל לוינשטיין זצוק"ל. המגיח פסק חד משמעית: נשיאת הסיכה מותרת בשבת, סדרי הישיבה יתנהלו כסדרם בבית המדרש "בית אהרן".

אולם, בין תלמידי הישיבה היו בחורים אשר ערערו על פסק ההלכה של המשגיח. היו אלה תלמידים מתלמידי של הגאון מברסק אשר רצו להחמיר על עצמם, והעדיפו להשאר בשבת בתחומי הגטו ולא לצאת עם הסיכה על דש בגדיהם.

אז פנה אליהם המשגיח בטענה: אי ענידת הסיכה בשבת פירושה שלא תוכלו להגיע לסדרי הישיבה ב"בית אהרן" ותבטלו מלימודכם. וכי בלימוד תורה אינכם מחמירים? מנין לכם שבאיסור טלטול בשבת יש להחמיר ואילו בלימוד תורה מותר להקל?

ואכן כל בני הישיבה החמירו על עצמם במצוות לימוד תורה, ושמו כאיש אחד על סדרי הישיבה.

רָאָה קְרָאתִי בְשֵׁם בְּצַלָּל בֶּן אוּרִי
בֶּן חוּר לְמִטֵּה יְהוּדָה. וְאִמְלֵא אֹתוֹ
רֵיחַ אֱלֹהִים בְּחִכְמָה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת
(לא-ב-ג)

פירש"י: בחכמה- מה שאדם שומע דברים מאחרים ולמד. ובתבונה- מבין דבר מליבו מתוך דברים שלמד.

ובמדרש (ילקוט"ש תרומה סס"ה) איתא: בשעה שאמר לו הקב"ה למשה 'ועשו לי מקדש' נברל ונרתע לאחוריו, אמר משה לפני הקב"ה, רבש"ע כתיב 'הנה השמים ושמי

השמים לא יכללוך' ואתה אומר 'ועשו לי מקדש?' אמר לו הקב"ה, משה, לא כשם שאתה סבור, אלא עשרים קרש בצפון, ועשרים קרש בדרום, ושמונה במערב, ואני יודע ומצמצם שכונתי למטה.

ומקשה מו"ח המשגיח הגה"צ רבי חיים זאב פינקל זצוק"ל: הואים שמצות הקמת המשכן היא למעלה מהשגת אנוש, ואפילו משה רבינו תמה על עצם המצוה ולא קיבל מענה לתמיהתו, אלא שאמר לו הקב"ה

דברי תורתנו

דברי הימים

מחמירים בלימוד תורה

ישיבת מיר על כל תלמידיה עברה לגטו שהקימו היפנים ברובע הונג-קיו. בהוראת צו השלטונות היפנים הותר לפליטים, דיירי הגטו, לשהות בשעות היום בשאר חלקי העיר, ולחזור לתחומי הגטו באחת עשרה בלילה. כך יכלו תלמידי הישיבה להמשיך ולשקוד על לימודם בשעות היום בבית המדרש המרווח "בית אהרן" שנקנה לצורך כך לאחר שהגיעו לשנחא.

אולם היציאה מהגטו בשעות היום הותרה רק בענידת "סמל הגטו" (=סיכת מתכת כחולה ועגולה) על דש הבגד. וכך התעוררה השאלה ההלכתית: האם מותר לענד את הסיכה בשבת או שמא יש בדבר משום איסור הוצאה מרשות לרשות? ובני הישיבה וגדולי תלמידיה עסקו רבות בשאלה והפכו

ברכת מזל טוב לבית נשגר
לשותף וידיד נאמן לישיבה הקדושה
הנגיד הרה"ח
שמואל בנימין שפירא שליט"א
ולכל משפחתו הרוממה
וינה - אוסטריה
לרגל נישואי בתם בשעט"מ
ירוב נחת מהם ומכל יוצאי חלציהם
בורא עולם בקנין ישלים זה הבנין ויזכו לדורות ישרים
מבורכים בבריות גופא ונהורא מעליא.
המערכת

ברכת מזל טוב לבית לידידנו הנעלה
הרב נחמיה רוטנברג שליט"א
וינה - אוסטריה
ולכל משפחתו הכבודה
לרגל השמחה השוריה במעונם בהכנס בנם היקר נ"י
בנועם עול תורה ומצוות
יזכם ה"ת לראותו, יחד עם כל יוצאי חלציהם,
עולה מעלה במעלות התורה והיראה
לתפארתה של כל המשפחה הרוממה
המערכת

דברי

תורה צריכים חיזוק, אנחנו בשעה מאוד גורלית, קוראים לנו בני התורה להתחזק, איננו ח"ו עומד כמוכיח בשעה, ודאי לא לבני תורה ת"ח מופלגים, אבל כשבווער שריפה זה לא זמן לחשבונות, כ"א צריך לחטוף מה שאפשר. הסכנות כיום הם עצומים והגוריות והאסונות לא נותנים להשאר אדיש. ידוע הרמב"ם בסוף תענית "בזמן שתבוא צרה ויזעקו עליה ויריעו ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להן וזה הוא שיגרום להם להסיר הצרה מעליהם, אבל אם לא יזעקו ולא יריעו אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקרת הרי זו דרך אכזריות וגורמת להם להזדבק במעשיהם הרעים ותוסיף הצרה צרות אחרות." ע"כ. אם ח"ו רואים כאלו גזירות ואסונות כשיש עצירת גשמים מבואר בתענית יש סדר שלם של תעניות גדולים וקטנים אבילות ממש, יג תעניות בחודש, אם שלשה נהרגים בג' ימים זו מכת דבר, התרגלנו רח"ל, כאלו מכות כאלו אסונות נוראים, פחד, שהקב"ה ישלח מהרה רפו"ש לר' רפאל בן חנה מרים ולכל החולים בישיבה וילידים היקרים חיים מיכאל שלמה בן מיכל ולרפאל יצחק אייזיק בן מיכל בתושח". נחפשה דרכנו ונחקרה.

מרמזים לנו ברוח, וכך שמענו מגדולי ישראל שליט"א, רואים זאת בחוש שאנחנו בסוף של הסוף, ממש על פתח הגאולה. מה עלינו לעשות? אמר הח"ח אם יתכנסו כל התנאים והאמוראים לא ימצאו עצה טובה יותר מאשר יעסוק בתורה וגמ"ח. להיות כל כולו שקוע בתורה ולחשוב על השני מדות טובות. לא הכונה לעזוב את הלימוד, בתוך הביהמ"ד יש מספיק אופנים להונם את השני, לצאת מעצמו ומכל הנגיעות, עיקר התפקיד של בן תורה זה להיות כולו שקוע בתורה, לא לדעת על שום דבר אחר. זה היה ההצלה של הישיבה בשנחאי ובכל התקופות, בחוף אש וגפרית תוהו ובוהו אבל אלך לא יגש, כולם בלהט עצום של עמל התורה. איננו נביא, מי מאתנו יודע עד מה, חלילה לא באתי להצביע על השני, איננו בא לתת מוסר ח"ו, ודאי לא אני ולא מגיע לכם מוסר, מגיע לכם יישר כח בשם כלל ישראל על החיזוק העצום, על קידוש השם שאתם עושים שהעולם כולו עומד ומשתומם מהכוחות שלכם. אתם רגילים, אבל אנשים נכנסים לכאן מלאים התפעלות זה אבן שואבת, אבל זה ברור שבכל עת ובפרט בעת צרה זו הדרך שצריך להתחזק, עתה באתי מיד וילן יהושע בלילה ההוא בתוך העמק שלן בעומקא של הלכה. כשרואים כ"כ הרבה צרות מה עיקר התביעה רפו ידיהם מן התורה, ובתד"א כל העוסק בתורה אינו רואה מדת פורעניות בין בעוה"ז בין לימות בן דוד ובין לעה"ב. ובנפה"ח שאפילו בזמן שניתנה הרשות לחבל הקב"ה מצווה לא תשחית את עצה, זה התלמיד חכם שהוא אילן החיים. ג' הקב"ה בוכה עליהם מי שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק, כשכביכול בוכה זה פחד א"ר טוביה כל המרפה עצמו מד"ת אינו יכול לעמוד ביום צרה. החזו"א אמר שכשהוא צריך חיזוק יש לו מרשם מאדר"נ פ"כ וכן בתד"א אמר רשב"י כל הנותן

ד"ת על לבו מעבירין ממנו דברים קשים, הרהורי עבירה, הרהורי חרב, הרהורי שטות, יצר הרע, הרהורי זנות, עבודה זרה, עול בשר ודם, ומלבשתו ענוה ויראת ה' על פניו, ואינו מתיירא מפתוי יצר. ע"ז היצה"ר שם את כל הכח, הוא מוכן שעושים מצוות, אפי' שילמדו כל היום, אכשר דרא כמה חסד יש היום, כמה בקלות אפשר היום ללמוד כל התורה הכל זמין בכף יד, אבל דבר אחד הוא נלחם בערמומיות עצומה שכל רגע ובכל מקום יהיו מחוברים בכבלי ברזל לעוה"ז לכל אירוע לכל העולם, להיות זמין בכל רגע לא להיות שקועים ופחושים בתורה, הוא נלחם להוציא את האדם מהעולם שלו ולהשליך אותו לכל הבלי העולם. רבש"ע איך יש סיכוי לגדול בתורה בצורה כזו? הוא מנסה בכל הכח להתחזק עם לומדי התורה ולשנות את תפיסת החיים, הוא מכניס ארס למח של בן תורה. ר' אלעזר בן ערך שהכריע את כל התנאים בכף מאזנים ירד למרחצאות וחזר איעקר ליה תלמודיה וקרא החרש היה לבם, זה מבהיל, וזה מדובר על היתר ורשות וק"ו לעוה"ז שיש היום, ה' ירחם על יצה"ר כזה מי יודע. וידוע אגרת החזו"א שללמוד שעה ולהפסיק הוא קיום התוהו והאפס וההעדר, והרי זה זורע ושולח עליהם מים לסחפן. עיקר הלימוד הוא התמידי והבלתי נפסק והוא סוד הקדושה, וזה שעושה תורתו קרעים קרעים אסף רוח. ומן הראוי לחבל תחבולות איך לקנות את התמדת הלימוד ולהתפלל ע"ז. כ"ז מדובר על מה שנקרא מכשיר כשהוא אובד של עמל התורה, קשורה בו ככלב כמה נזקים הוא עושה בכ"כ הרבה תחומים, בבין אדם למקום, בתורה ותפילה, בצורת ביהכ"נ, בצניעות, ברדיפת החיים, בכבוד האדם, באיפוס המה, בשיעבוד ועבדות לעוה"ז ובין אדם לחבירו, בהרס החינוך ובבוזבוז, כמה שזה נח ומיקל זה ממכר ומרוקן ומנתק את הקשרים האמיתיים לחיי רוח, ומעל הכל זה נקרא רפו ידיהם מן התורה רח"ל מה שזה מביא, ומי מדבר על הטריף רח"ל.

בני התורה הקדושים, בחורי חמד, אברכי משי, אתם נזר הבריאה, אף אחד לא חשוד ח"ו ע"ז. אתם לא צריכים לדעת מזה, זו בושה לדבר ע"ז במקום קדוש כזה, אנו צריכים רק להשקיע את כל הראש בתורה ויר"ש בטהרה שזה שורף את כל המזיקים והמקטרגים. אבל לזיהר ולמחות כי הסכנות אורבות ומי יאמר זיכתי: כשמדת הדין מתוחה והמשחית אינו מבדיל והזאבים נועצים צפרניהם בכל הקודש, כמה משטינים בחוף ורחות רעות וסכנות אימויות, כמה אנחנו וכמה הילדים חשופים לסכנות נוראות, עת לעשות לה! האבא זצ"ל שכל כולו היה אהבת תורה כשראה סכנות אלו עומדים על צאנו היה מהראשונים שזעק והתחנן ובכה מקירות לבו בדמעות שליט, לא יכול היה להעלות על דל שפתי, אבל עמד והתריע זו סכנה! זה יהרג ואל יעבור! זה טריף! הוא הרעיד את אמות הסיפים ואיזה התעוררות עצומה זה עשה. שמענו קול אלקים חיים מדבר מתוך האש. איך יחיד קם ועשה את הלא יאומן, נגד הרגלי חיים, לא כולם הבינו את עומק החורבן, אבל

מאז יצא הכרוז מי לה' אלי, עד מתי אתם פוסחים על שני הסעיפים. נתן הוראה באסיפה של כל מרביצי התורה בישיבה להעיר כ"א לחבירו בנחת, וכשלא שומע הרשות נתונה לאנשי הצוות לקחת את זה. הוא דיבר שלא כדרכו לגמרי, הוא אמר יש לי את הכח לאסור מצד חו"מ על כל מי שמחזיק מכשיר בביהמ"ד, על בחורים שיש בכלל שייכות לזה, הוא אמר בביהמ"ד הס מלהזיכר, לא בגלוי ולא בסתר, זה אסור לגמרי, יש לי כח לאסור. בסדרים אסור בנגיעה אסור גמור גם זה יש לי כח לאסור, לא ימצא בין כתלי הישיבה ולהוכיח ע"ז, גדולי ישראל הורו שאסור לבחור להחזיקו כלל ומי שדחוף לו מאוד יש עצות. ומי יבא אחר המלך, מי יכול להתיר אסור זה. וכ"כ בכה על מה שנקרא היום כשר שזה אויב התורה, ואוי לנו עם איזה שטן אנו צריכים להתמודד על ג"ע ושפ"ד, אם לא נעצור עכשיו את הרגל החיים הזה מי יודע מה בעוד שנה שנתיים. א"א לומר אני ב"ה נקי מה זה קשור אלי, זה רוח טומאה נוראה זה מטמא את כל הביהמ"ד. כמה צריך מסי"נ שלא יכנס לאויר שלנו. אם ח"ו יש רוח טומאה כזו בין בני תורה איך אפשר לומר ידיו לא שפכו את הדם, מי לא בעיר הקרובה, זה בתוך ג' מילין, אין בית אשר אין שם, זה פחד נורא. מי יכול לישאר שאנו ולומר שלום יהיה לי, וכי אם יכנס ח"ו גוי מסית לביהמ"ד ויחלק חומר מסיוני לאחוז אחד בביהמ"ד וכי נשאר אדישים? וכי אם חלילה יכנס מחבל רותח מועם עם סכין ויפיל חללים, הלא נהפוך את העולם? אפי' אם מישוהו יכניס עתון מאוס או איזשהו גז רח"ל זה נורא, וזה הרי הרבה יותר גרוע, איך התרגלנו לזה? הרי רואים אנשים, בתים טובים ומעולים, נופלים חלל ומי יודע אם יש תקומה לזה, וכ"ז ברגע אחד במבצע קטן במבט אחד במכשיר זול בבין הסדרים או מוצ"ש אחד רח"ל, זה הרי צועק לנו האויר מורעל ומודבר. אילן זקוק למים ולהדברת מזיקים, אין מים אלא תורה, אבל יכול להיות עץ אדיר ארו בלבנון אך תולעת אחת קטנה מטילה עוד ועוד תולעים זה מכרסם ועוקר את האילן. הצצה אחת, סיפור אחד חד פעמי וזה מכרסם, הבחור האברך באמת למדן וחזק ויר"ש ולא מתפעל, אבל תולעת אחת... רב"ב אמר שלקח לו עשרים וחמש שנה להוציא דבר אחד ששמע, ומי אנחנו?! כי רבים חללים הפילה ועצומים כל הרוגיה. הנסיונות היום הם עצומים לא שערום אבותיכם, אני לא מדבר אליכם בני התורה שלומדים בקדושה ובטהרה, אבל היצה"ר שם את כל הנשק שלו ע"ז, הוא יודע שזה הסוף. השואה של הנאצים ימ"ש זו היתה בעיקר שואת הגוף שפיכות דמים, השמד של סטאלין ימ"ש היה של ע"ז כפירה שואה רוחנית, אבל בעיקר במעשים סור מטוב ועשה רע. השטן הזה של האינטרנט וכל הדומה לו זו שואה של ג"ע שכוללת את כל השלשה, זו הגרועה ביותר, זה חורבן של הלב, של המדות. אדרבה, כלפי חוץ יש כאלו שנראים נחמד, הם בתוך הביהמ"ד אבל בפנים רקוב ה' ירחם, שיהודים יהיו מעורבים בחורבן כזו, רח"ל! כזה ערב רב, זה סחף

שנתחבר לתורה בכל נפשינו בלא חציצות ומפסיקים, בלי להוציא הראש מהמים, ששעה תהיה שעה וסדר יהיה קודש קדשים, שהראש יהא מונח כולו במתיקות התורה ובפרט בזמני רפיון. בידנו עכשיו לבקוע שערי שמים ולבער את כל הגזירות וכל צר ומשטין, זה עת רצון עכשיו, זה זמן שהמונים המונים מקבלים קבלות מס"נ, מי כעמך ישראל, אנשים חילונים רחוקים זרקו את הטריפה שלהם לרפואת הילדים, מקבלים על עצמם קבלות מכל העולם ורואים ניסים גלויים ממש, זה זמן של קידוש השם. עם זה נבא למלך המשיח, עם החיזוק בתורה בטהרתה עם המס"נ הזו. בני התורה הטהורים והיקרים, מובטחני בלי ספק כל מי שייסיר את אלהי הנכר הזה, כל מי שיקבל עליו איזה חיזוק בשקיעות בתורה ובקדושה שיראה ניסים גלויים ממש. וכל כמה שזה קשה כן שכרו לאין סוף, כמבואר ברש"י (סנהדרין ל): שמר עוקבא ברגע אחד של התגברות בנסיון היה נר דלוק על ראשו ורואה מסוף העולם ועד סופו.

מה חובתינו, הדבר הבסיסי יסוד הכל זה שקיעות בתורה כדג במים. מי שבאמת מונח בלימוד זה מרומם ומקדש, אין מחשבת עריות מצויה אלא בלב הפנוי מהחכמה. לימוד בריכוז וברצף קובר את כל המשחיתים. הנותן ד"ת על לבו מעבירן ממנו הרהורי חרב, דברים בטלים שטות יצה"ר. וכל הפורק ממנו נותנין לו וכו'. זו העצה והזה המוצא, להפוך את עצת בלעם ל'שמע בקולי איעצך'. יתרו שברח זכו בניו עד ללשכת הגזית, איוב ששחק זה לא מספיק, צריך למחות ולעשות מעשה, ואני חייב להודות ולהעריך זה לעומת זה, אם השטן הזה הוא האויב הגדול של צמיחת גדולי תורה, כמה טוהר ואושר יש בקבוצה גדולה בישיבה מיסודו של האבא זצ"ל שלומדים י"ב שעות ביום! כמה חזק הוא נשק זה להצמיח גדולי ישראל ולהכרית כל משטין. וכמובן תפילה בכל לבו, הרהורי תשובה מסלקין הרהורי עבירה. תפילה בכל לבו בשמ"ע ולפני יציאה לרחוב להנצל מחבר רע ומכל מיני משחית ופגע רע, אוי כמה אנו זקוקים לרחמים גדולים. לשים גבולות, לא כל דבר שיש ברחוב חייב להכנס הביתה ולא כל צפצוף חייב לאבד את כל הרצף. ומה שנוגע לשיבה חובתי להזיה, אין להכניס כל מכשיר דלוק, אפי' מה שנקרא כשר לביהמ"ד, וכ"ש שלא יראה ולא ימצא בחור או אברך שיש לו כל מכשיר שאפשר להתחבר לאינטרנט או לראות שם תועבה רח"ל. זה כולל כל קו שאינו כשר אף אם כרגע אין בו שום דבר פסול. האבא זצ"ל אסר את זה מצד חור"מ, אחזוקי אינשי בגולנותא לא מחזקינן. שהקב"ה יערה רוח טהרה ממרום ויגדור פרצות עמו, וטהר לבנו לעבדך באמת שנוכל לעמוד בתורה ולהתפלל בלי שום מפריעים ונסיונות, שהקב"ה יחיש גאולתנו בקרוב ותהיה מלאה הארץ דעה את ה', והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו.

נכתב ע"י אחד השומעים

ונתעורר כדי לא לראות באסור. ההשכלה הוכיחה שבחור או אברך אחד רקוב מרקיב את כל הסביבה, וכ"ש היום זה במבט אחד רח"ל הרס מבהיל, ומי יכול לומר שלום יהיה לי אני בסדר זה לא יקרה לי? אחרי שנופלים אין מוצא, אבל את המכשיר הראשון, המבט הראשון למה עשית? הלא אין אפטרופוס. ויש למדנים עם כל מיני טענות משונות כמו גזירה שא"א לעמוד בה, מוטב יהיו שוגגין, צורך פרנסה, מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע, זו המציאות כיום, זה הרי 'אשר קרן' ממש. וכי אם אדם רואה את בנו נופל למסיון, מתפתה למחבל רח"ל, גם יגיד כך? הרי הנוער יודע הכל ביום אחד, ברגע משפחות טובות מאבדים את הילדים, הבן יצא לקראת את ההודעות וחזר מסוחרה, הבת מדברת בשפה אחרת, השאר ידוע כמה משפחות התרסקו, לאן זה יוביל? וירא מנוחה כי טוב ויט שכמו לסבול, זה דור שמעולם לא ראה מנוחת הנפש מהי. המכשירים הכשרים האלו זה הרי רדף ממש, איזה חיים יש לאנשים כאלו. ומי מדבר על הטררף? הגויים נלחמים עם זה. ומי מדבר על טוהר הלימוד והמדות, כל היום גחלי רתמים, שעה אחת הוא לא יכול ללמוד רצוף. מי לא מהדר במצות 'קדוש יאמר לכם'? לאקונומיקה מחפשים הכשה, כמה מהדרים בפסח, באתרוג, איזה נעילה, איזה למדן, ואין זה בחמורי חמורות מכניסים את החומר נפץ הכי מסוכן כיעור שבכיעור בתפילה בלימוד ובעבודה?! תורה מה תהא עליה, מי יצמח גדולי ישראל? שהוא בעצמו יכניס לכיס לביהמ"ד זוהמת מצרים עם טכנולוגיה של יון? רח"ל את וואלאז'ין סגרו כדי שלא יכניסו לימודי חול, ולהכניס את מואב לקה"ק זה כשר?! סליחה שאני מדבר חרף אבל הלב שותת דם. כמה זעקו גדולי ישראל מרה, הגר"ח קניבסקי שליט"א אמר יהוג ואל יעבור, אין שום היתר לצורך פרנסה, זה ע"ז. זה מביא כל הצרות לביתו. אף לא לד"ת זה מצוה הבאה בעבירה. רבש"ע, כשתפילין נופלות ח"ו צריך לצום, כשהתפילין שלך שכתוב שם מי כעמך ישראל נופלים בשאול תחתית האם לא צריך לצום? הרי העם הוא טוב וקדוש, נשמות טהורות ישראל קדושים, פשוט לא יודעים ולא שמים לב מה עומד כאן. אני בטוח שאם הסבא הגרא"י היה רואה בחור שיש לו מהכרת הזה הוא ודאי היה צם עליו יותר מצום א'. אין לנו את הכח היום, אבל אני מתבייש מעצמי: יש אנשי מעשה חסידים וצדיקים עובדי ה' שצמים, למה הצדיקים הללו צריכים לצום בגלל העבירות שלנו? ויותר קשה, למה משיח צדקנו ושכינתא בגלותא צריך לסבול כ"כ מכל הרהור שלנו? כמה מכות הוא מקבל בגללנו? איזה דור נגור עלינו, פחד פחדים ממש. כל סימני הגאולה, כבוד התורה מושפל לעפר, חכמת סופרים תסרת, אין תרופה למכתו מה קרה לנו, עין רעה ולשון הרע, עין ופה מופקרים הם אויבי התורה, ורע מביא רע, כשאלו נקיים אז התורה מקדשתו ומרוממתו על כל המעשים.

אין ספק שבכח התורה של ציבור כזה לבטל כל הגזירות, אם נקבל ע"כ כ"א כפי יכלתו חיזוק בתורה,

כזה שא"א להתנתק, מי שרק נגע בזה, זה חורבן נורא, אינני יודע אם היה פעם השחתה שכזו, אולי יצה"ר ועבירות כן, אבל חורבן ורקבון בכמות וסיוחורו כזה ושטיפת מח וסחף כזה, זו השחתה של המדות. מי יודע איזה תרופה יש לזה, אני בטוח בלא ספק שאם יתנו לאחד 10 אלף \$ שח"ו יעבור על ג' עבירות, שח"ו יפגע בס"ת, אף אחד כאן לא יעשה זאת ח"ו, ולזרוק חיצו מות על ס"ת ח"ו? להכניס רעל במח היהודי בקה"ק ברצון ובחנם זה כן?! הלא בנפש החיים כתב שמחשבת ישראל פוגמת הרבה יותר ממעשה טיטוס שחלל ס"ת ועשה כל דבר אסור, אלא מאי, על ס"ת צריך לצום וע"ז לא צריך לצום. אנחנו חיים בדור של למה לא ליהנות, וזה לא ממדות רעות, זה ברגע של שעמום ויחס פשרני. מי שלא שם לעצמו ולביתו גבולות חזקים ובוררים אם נגיד שלום עלי נפשי מי יודע לאן נגיע, ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם, למה כל הכלל? למה מיד כזה חרון אף? אשה מסוגלת לסבול כל היסורים הכי גרועים תחת בעלה, דבר אחד היא לא יכולה לסבול, להכניס צרתה לביתה, להחליפה באשה אחרת. אותי עזבו מקור מים חיים, לעזוב חלילה את השקיעות בתורה, להרוס משפחות לחצוב להם בארות על מה, ברצון ובחנם?!

כשרואים כזה חרון אף, כאלו מכות נוראות, מזעזע כל לב, משפטיך תהום רבה, מה זאת עשה אלקים לנו, מה נענה אנן בני התורה מלכי רבנן, מה זה מחייב אותנו? כשמדת הדין מתנוחה אין עוד אפשר להעיז להחזיק את השרץ את אבי אבות?! אין אפשר לחיות כמו אתמול כשעוד ועוד אנשים מתוספים לרשימה הנוראה שעומדים בין חיים למוות? אנשים שחיו בין כולם ופתאום הם בין אלו שנשרו להם הפיאות והזקן, כמה משפחות קרועים בין תקוה ליאוש, כמה לבבות פצועים ברצותו מחיה וברצותו, צעירים ילדים ונשים זה הרי קורע כל לב. בתי חולים מפוצצים, ממתינים חדשים לחדרי ניתוח, כמה תאונות, כמה חולים, משפחות ברגע אחד קורסות, האם לא רואים בחוש שזה הפירוש הפשוט 'ושב מאחרין'? כשאין השגחה מידת הדין הורגת טובים ורעים.

לאן הגענו, לא מוזמן היעלה על הדעת שאברך או בחור יכניס לביתו לכיסו טלויזיה בגלל שיש גם טלפון וזה נח ויש שם הרבה מאוד משחקים, והוא מפתה את האדם שכביכול א"א להסתדר בלי זה? מה קרה לנו, הלא כל בחור שהיה מכניס טלויזיה לחדר או עיתון פסול היה נזרק מהישיבה ואינו נקרא בן ישיבה, וכי זה פחות חמור? הלא פי כמה וכמה! היינו מעלים על הדעת שצריך להסביר את זה לאנשים נבונים ובוגרים, שכחנו איזה עם אנחנו, שכחנו מי היו אבותינו? איזה מס"נ העם הזה מסר נפשו אנשים פשוטים, ומי אנחנו, אם לא נלחם בכל כוחנו את מי ישאר לנו להציל? היתה בחורה בשואה שגררו אותה קשורה לונב הסוס ונעצה את השמלה שלה בבשר בנעצים שבגדיה לא יתורמומו, זה שורף אבל גיהנום יותר שורף. כידוע מעשה נורא מר' מתאי בן חרש הכניס לעיניו שיפודים רותחים

לתרומות ולהנצחות

ולקבלת העלון נא לפנות לטל 02-5410933
או לכתובת mir.yedidey@gmail.com

י"ל ע"י ישיבת מיר

ת.ד. 5022 ירושלים טל': 02-5410933